פלא פלאים בהישג־יד

אתם בוודאי זוכרים שקליאופטרה, החתיכה הנוראית הזאת, השתמשה בים־המלח לשימור יופיה. אז נכון שקליאופטרה כבר איננה איתנו מזמן, אבל. לעומת זאת, ים־המלח עדיין כאן וחברות־קוסמטיקה רבות קורצות אליו ורוצות לעשות ממנו תכשירי־יופי.

אבל, כמו תמיד, מי שקרוב לצלחת, מגיע

שיזוף ללא שיזוף
העור הוא איבר־חי

ראשון. ארבעה קיבוצים מאזור ים־המלח פתחו לפני שנה וחצי מיפעל למוצרי־יופי, המיוצרים על בסיס החומרים הנמצאים בים־המלח. בימים אלה יצאו לשוק סבונים מיוחדים, סבון־מלח וסבון־בוץ. שניהם מועשרים במינראלים מאותו הסוג שבהם השתמשה קליאופטרה.

סבון־בוץ אהבה, וסבון־מלח אהבה — 3.90 שקל כל אחד.

איך שוברים אמא יהודיה

חבר אחד שלי — דווקא בן למישפחה פולנית — לא הוזמן לבלות עם הוריו את ליל־הסדר. אי־הזמנה זו נראתה מאוד תמוהה בעיניי, במיוחד לאור העובדה שהאמא פולניה. איך זה יכול להיות שאמא שלך לא הזמינה אותך, שאלתי אותו. אמא שלי נעלבה ממני לפני שלוש שנים ומאז היא לא מזמינה אותי אליה לארוחות, וזה כולל את ליל־הסדר.

מה יכול להעליב אמא יהודיה פולניה כל־כך שהיא תוותר על האבסת ילדיה, שאלתי אותו. פעם,

אחרי ארוחה שעבורה היא השתדלה נורא, חליתי ממש, שכבתי בבית שלושה ימים והקאתי את נשמתי. אחר־כך שלחתי לה גלויה ומאז היא לא מאכילה אותי יותר, לשימחת כל הצדדים הנוגעים בדבר. ומה היה כתוב בגלויה, שאלתי אותו. אם תזמיני אותי לארוחה, אשלח גם לך גלויה כזאת.

הזמנתי אותו לארוחה. הוא אכל. אחרי יומיים (בראוו דואר־ישראל!) הגיעה הגלויה. הנה היא כאן, לפניכם. אני רק סיפרתי לכם סיפור. תעשו עם זה מה שאתם רוצים.

אגב, זה רעיון גדול למתנות לחברינו בחו"ל. מה כבר יש לנו שאין להם, חוץ מים־המלח? (וכמובן מהומות בשטחים, כלכלה מחורבנת, מערכת־בריאות גוססת וכו'... אבל את אלה, לצערנו, אי־אפשר לתת במתנה).

* * *

אחרי־שהרופאים הפציצו אותנו בהודעות שהשמש היא אויב־העם, לא היתה ברירה אלא להמציא מישחת שיזוף ללא שמש. אז המציאו, וגם ייבאו אותה לארץ־השמש שלנו. המישחה של חברת קלארינס מכילה חומרים הפועלים להעלאת הפיגמנטים מהשכבות העמוקות של האפידרמיס אל השכבה העליונה של העור ובכך מתקבל מראה שזוף. מעין "רמה את הטבע ותגיע לגרוזלות". 28.75 שקל לשפופרת מישחה בת 125 מיליליטר. אם מורידים מזה את מחיר הנסיעה לחוף־הים, החניה, פעמיים שתיה ואחד סנדביץ — יוצא די בזול להיראות שזוף מתוך הבית.

* * *

כמעט חבל לי שדווקא עכשיו אין לי ילדים קטנים. זאת אומרת כשיש חיתולים חד־פעמיים, וסינרים חד־פעמיים וחלב־אם מקופסה ודיסות־אינסטנט ו... חיים מאוד קלים לאמא הצעירה. וכאילו כל זה לא מספיק בנו לאם ולתינוקה חנות

עגלות־תינוק וכגדי־הריון
עכשיו כדאי להיכנס להריון

כמו החנויות שראינו בחו"ל ומיצי־הטעם עבדו אצלנו שעות נוספות. ש"לב בגן־העיר בתל־אביב היא חנות יותר יפה, יותר מצוחצחת ויותר הכמה מכל ה"מדרקר"ים שראיתי בחו"ל, ושהיו משאת־נפשי במשך שנים רבות של גידול תינוקותי.

בש"לב מחלקה מיוחדת לבגדי־הריון ולבגדי־תינוקות ולקוסמטיקה ורהיטי־ילדים וצעצועים, מחלקה מיוחדת להשאלת פריטים (כמו ערסל, כסאות למכונית), מחלקת חדרי־ילדים ומחלקת־הנעלה ו... פעוטון. אם אין לך כוח שהזאטוט יסתובב איתך כשאת צריכה להחליט מה לקנות, את פשוט נותנת אותו למטפלת של ש"לב ועד לגמר הקניות היא תשחק איתו ועם שאר הקטנים, תספר לו סיפור, תראה לו סרטי־וידאו ותשחרר לך את הראש.

אז אם היו לכן כוונות להיכנס להריון עכשיו, זה כדאי. תתחילו לעבוד.

צל"ש

לא יכולה לגמור את המדור הזה בלי כמה מילים טובות לעירית תל־אביב ודרכה לפסטיבל תל־אביב למוסיקה ווקאלית.

בשנה שעברה זה היה נהדר וכבר כתבתי על זה. השנה חששתי קצת, שכמו דברים אחרים גם הפסטיבל יתקלקל קצת. לשימחתי התבדיתי. לא בעיות חניה, לא פקקים מעצבנים, לא דחיפות בקופות ובכניסה לאולמות־האירועים. יפו נראתה יפה מתמיד, כשהיא מקושטת באורות ובשלל־הצבעים של האנשים שהלכו שם מהר מאירוע לאירוע או לאט, כדי לשמוע את להקות־הזמר שהופיעו בחוץ. אגב, עם קהל כזה הייתי בונה מדינה (באחרים הייתי משתמשת רק כחומר־מילוי).

מקהלת הגברים מאיסלנד
בלי בעיות חניה ובלי פקקים

לצערי לא הספקתי לשמוע את כל מה שרציתי לשמוע בארבעת ימי הפסטיבל, אבל מה ששמעתי היה או רק תרבותי או יפה מאוד או מלהיב או בלתי־נשכח.

שיבואו על הברכה כל הנוגעים בדבר ו... שבשנה הבאה יעשו רווחים יותר גדולים בין המופעים כדי שמאניאקים כמוני יוכלו לשמוע הכל.

עובדים עלינו

עכשיו כבר אין לי ספק שהתיקשורת אשמה. הם כותבים דברים בלתי בדוקים, הם מדווחים על מה שנראה למראית־העין בלבד, הם מפחידים את העם, גורמים דמוראליזציה ואחר־כך עוד מקבלים משכורת בשביל זה.

אתם הרי יודעים כולכם, מהדיווח בעיתונים היומיים, השבועיים והחודשיים, שאילת בפסח זה משהו בלתי־אפשרי לגמרי. מאה מיליון איש יורדים לעיר הדרומית וממלאים את בתי־המלון, בתי־הקפה, המיסעדות, שפת־הים וכל השאר, כמו להקות־ארבה, ואי־אפשר להשיג כוס בירה בלי לעמוד בתור ואי־אפשר להשיג חצי מטר שפת־ים כדי לפרוש את הרגליים, ובכלל לאן שאתה הולך אתה נתקל בחמישה תל־אביבים שרוחפים אותך. זה כמובן בלי להזכיר את הדרך לשם ובחזרה שהיא, כדברי התיקשורת, פקק באורך של קי"לומטרים.

ובכן, רבותי וגבירותי, קוראים יקרים, הכל

הרי אילת והערבה הדרומית
מפת עזר למטייל

משרד התחבורה
המינהל
לבטיחות בדרכים

נהג בתבונה
ושמור על ארץ ישראל יפה!

מפת־עזר למטייל
בלי דוחק ובלי עצבים

בלוף: אני הייתי שם ארבעה ימים, ברקתי הכל, הסתכלתי סביב, אכלתי ושתיתי ואפילו שחיתי חמש דקות בים. מרמים אתכם! הדרך לשם — גן־עדן לנהג התל־אביבי. מכאר־שבע ודרומה כמעט לא מחליפים מהלכים. פעם ברבע שעה עוברת אותך מכונית אחת ופעם בעשרים דקות אתה חולף על־פני מכונית אחת. הדרך בחזרה ממש אותו הדבר. לא: לא באמצע הלילה: דווקא באמצע היום.

ובאילת? לא יודעת מה נעשה בתוך בתי־המלון, כי לא הייתי באף אחד מהם, אבל בחוץ — שיגעון: אנשים בבגדי־ים הולכים להם לאט, לא ממהרים לשום מקום, לא דוחפים, לא מתעצבנים. בבתי־הקפה בעיר יש פחות אנשים מאשר בבתי־הקפה של תל־אביב (ברוך) באף מקום אין בעיות חניה, המיסעדות מלאות, אבל לא קרה שלא היו שניים־שלושה שולחנות פנויים. בשפת־הים היו אמנם אנשים, אבל הרבה פחות מאשר בחוף גורדון־בתל־אביב.

וחוץ מזה,

כשיורדים לאילת לכמה ימי בילוי ומנוחה, למה ללכת לים דווקא? למה לא לנסוע לחי־בר, למשל? לא שמעו שם על צפיפות. ולמה לא לנסוע לראות את הקניון האדום? מלבדנו עוד ארבע מכוניות פרטיות ויותר מאוחר אוטובוס — אגב, כולם תיירים. הישראלים, כנראה, במלון, ליד הבריכה.

אבל אם גם ארבע מכוניות פרטיות נראה לכם קהל גדול מדי, אז תנסו כמונו, טיול רגלי (בשעת דימדומים) על ההרים מעל אילת. כלב אין שם. דממה מוחלטת. אתה ואלוהים ונוף משגע.

מי אמר שאילת בפסח זה אסון? התיקשורת, אלא מי?